

SZOLNOKI LAPOK.

TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési arak:

Egész évre . . . 8 kor.   Negyedévre . . . 2 kor.
Félévre . . . . . 4 kor.   Egyes szám ára. 16 fill.

Felelős szerkesztő:

HÁY GEZA.

== MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP. ==

Szerkesztőség telefonszáma . . . . . 52.

Kiadóhivatal telefonszáma . . . . . 56.

Nyit-tér sora 1 korona

Haj, Rákóczi! Haj, Beresényi!

Sebeink csak nem szűnnek meg
Fájni, égni,
Nem enyhülnek, megújulnak
Szenvedési,
De legsajgóbb az a régi —
Haj Rákóczi! Haj Beresényi!

Alva járunk, némán vérzünk,
Félig élünk . . .
Hova tűnt el a mi régi
Dicsőségünk?
Nagy ügyünknek nagy vezéri? . . .
Haj Rákóczi! Haj Beresényi!

Márványtenger sötét habja,
Vad haragja —
Az egeket sűrű zajjal
Ostromolja:
Meddig kell még rabul élni?
Haj Rákóczi! Haj Beresényi!

Ha te Isten, te nagy Isten,
Meghallgatnád
A bujdosó Magyarország
Nagy siralmát.
S reményt adnál újra néki!
Haj Rákóczi! Haj Beresényi!

Ha még egyszer, ha még egyszer
Félvirradna
Szabadságunk lehanyatlott
Fényes napja —
S nem kellene csak remélni . . .
Haj Rákóczi! Haj Beresényi!

Endődi: „Kurucz nóták.”

Szegény megkínzott magyar népem ez volt két-
ségbeesett sirámod, melyet belekiáltottál a pusztába!

Csak ott hol nem hallotta tárogatót pusztító né-
met, csak ott hol magatok voltatok, te meg az Isten.
Ha az Isten, a nagy Isten meghallgatná . . . .

Vagy talán Mária!?

»Viharon, vészen át
Ime felzúg hozzád
Nyomorunk jujszava:
Segítsd meg nemzeted,
Háborgó tengerek
Csillaga Mária!»

Mindegy, ha pápista voltál, ha kálomista, ha Is-
ten segít, ha Mária!

Hanem a Hoher, Spork, Spankau, Kobb, Caraffa
hóhérjai által nyomorgatott, megritkitott, megpardoniro-
zott urak, amint elbuktak a nagy szabadságharcznak
vezérhősei, — épen az urak szűkkeblősége miatt, kik
mint Rechteren hollandi követ szemőkre lobbantotta,
nem ólomgombos posztókabátban, hanem rubinpitykés
dolgmányban, gyémántos forgóval, áldozat, adózás nél-
kül akarták kivívni hazájuk szabadságát — amint el-
buktak Tököly, Rákóczi, Beresényi, szármalmas szol-
galelkűséggel nyilvánosan megtagadták mártírjaikat és

alávaló hizelgéssel hozzáálltak törvényben meggyalá-
zásához, pedig ahogy a kurucz danolta:

Szép Erdélyben egy halomban
Német testből nagy halom van,
Nem az urak keze vágta,
Szegénylegény keze vágta.
Bécs aljáig, Ausztriáig,
Ki lova járt fel odáig?
Nem az urak lova volt a!
Szegénylegény lova volt a!»

Az urak a többi között 1687-ben I. Lipót negye-
dik dekretumát e szavakkal kérik:

»Sőt mi több, a saját (a Hochert, Sporkot, Span-
kau, Kobbot, Caraffát, Ampringent, Kollonicsot rájuk
szabadító Lipót császár) és övéinek Felséges szemé-
lyével s ezen fentirt országnak szent koronájával, né-
mely nyugtalan, haza és törvények áruló, magán ke-
vélység és nagyravágyása miatt fekélyes követői
(ez kézsmárki Tököly Imre és társai) és gyűlöletesen
a kereszténység végveszélyére törekedők lázadási bujto-
gatásai miatt, s az általok felizgatott török hatalmas-
ságnak istentelenül megkísérlett csábító bevezetése s
behívása által, nyilvánvaló és örökös vésznek lévén
kitéve, végre az isteni kegyelem közbejöttével, az ő
és szövetségeseinek szándokát, s atyai kegyes gondos-
kodását oda méltóztatott kegyelmesen vezérelni, hogy
az említett országot, hű országlakóival, az ily várat-
lan és oly szerencsétlen hajótörésből a biztosság s
mentés révpartjára ragadhassa.«

És e kérés folyó mányaképen aző-ik cikkben mint
törvényt ezeket mondják ki és szentesítetnek:

és azt ő sz. Felsége (már mint Sporkot, Span-
kau, Kobbot, Caraffát, Ampringent, Kollonicsot rájuk
szabadító Lipót császár) legkegyelmesebben elrendelni,
s ez által a fentirt összes és minden egyes tetteket
az örök és visszavonhatlan feledésnek adván, azon
összes karokat és rendeket régi teljes császári s ki-
rályi kegyelmébe befogadni és abból csupán az is-
tentelen lázadás tudva lévő főjét (Tököly
Imrét) és annak még vele megmaradott követőit ki-
veendőknék, és mint a hazának közelleneit és törvé-
nyes királyok ellen lázadókat, száműzötteknek s ezen
rendelet ereje szerint kárhoztatásra ítélendőknék, és
bárhol érdemlett törvényszerinti büntetés elnyerése vé-
gett üldözendőknék, végre a hű karoknak s rendek-
nek, az azokkal való kölcsönös levelezésnek vagy érint-
kezések, örökös hűtlenség büntetése alatt való töké-
letes s valódi eltiltását kijelenteni méltóztatott.«

Ezért szakadt meg a szive Tököly Imrének, Zrinyi
Ilonának Kis-Ázsiában a Nikomédia melletti »virág-
mezőn!»

Harmincznyolcz év mulva is ugyanaz a felbotolt

lakáj-meghúnyászkodás hozza 1715-ben III. Károly első dekretumának 49. cikkét:

»Noha a legújabb lázadás fejei Rákóczi és Bercsényi, valamint azoknak összes és egyes bármely rendű s állapotú követői, a szathmári kötés keletkezése előtt országgyűlésileg száműzettek és ilyeneknek kihirdetettek és nyilvánítottak volna: 1. §. . . . .

2. §. Mivel mindazonát a kitűzött időre, következőleg a bocsánat és kegyelem elfogadására, maga Rákóczi s Bercsényi és némely mások meg nem tértek volna; — sőt a kárhozatos, kegyetlen lázadás bűnében mostan is makacsul megmaradnának, — ugyanazért összesen és egyenként azok, kik a fentirt határidőig távol maradtak és a fentebbi módon, s annál fogva jelenleg is távol lennének, említett fejeikkel és az előbb nevezettekkel együtt, mint törvényes királyoknak s hazájoknak közellenségei s lázadók és az igaz szabadság felforgatói, jelen szabály erejénél fogva törvényszerűleg száműzetteknek és törvényesen érdemlett büntetésök elvétele végett mindenütt üldözendőknek, s elfogatandóknak, — összes ingó és ingatlan birtokaik pedig a királyi ügyészséget illetőknek határozatnak s kijelentetnek.

3. §. Kikkel minden érintkezés és közlekedés, egyszerűen és általában, az összes és egyes országalakóknak, felségsértési büntetés alatt megtiltatik.

Haj Rákóczi, haj Bercsényi azért pusztultatok el nyomorban, megtagadva, elhagyatva Rodostóban? . . . De feledve nem, mert a szegény, megkínzott, megnyúzott magyar nép, — mikor az urak e törvényt hozták, — zokogva danolta a pusztán:

»Amerre bujdosol
Erdőn, hegyen át:
Ne mossa le zápor
A láb nyomát,
Avarba ne rejtse
Levéltakaró,
Szél el ne söpörje,
Ne fődje be hó,

Őrizze meg épen
A sűrű vadon,
Maradjon sugaras
Mindig az a nyom,
Minden kis porszeme
Sértetlen álljon —
Hogy jóságos Urunk
Visszataláljon!

*

Két száz évig — valamivel többig, valamivel kevesebbig, — terpeszkedik a legmélyebb erkölcsi sülyedés e két sötét mocsokfoltja a magyar törvénykönyvben. Kétszáz év — valamivel több, valamivel kevesebb — óta ég e kimondhatlan aljasáért szegyenben a magyar nemzet orczája.

Jóságos Urunk lába nyomát pedig — talán szemrehányásképen — nem mosta le zápor, nem takarta avar, nem söpörte szél, nem fődte vadon, sértetlen megmaradt minden még oly kicsi porszeme, megőrizték szívükben az ezeket a törvényeket görnyedve alkotók és az üldözötten bujdosók unokái egyaránt. Kezd a nyom sugározni, kezd jóságos Urunk visszatalálni!

Vármegyénk holnaputáni közgyűlésének tárgyszorlatában ezt olvassuk:

«Hevesmegye közönsége pártolás végett megküldi Rákóczi, Tökölly és Bercsényi emlékét diffamáló törvények eltörlése és Kossuth Lajos érdemeinek, valamint az 1848-49-iki honvédek érdemeinek törvénybe iktatása iránt a képviselőházhoz intézett feliratát.»

Kossuth és a honvédek nem tartoznak ide, Az 1848-iki törvények egyebet sem tesznek, mint Kossuth érdemeit örökítik, a honvédekét pedig beiktatta a történelem és egyetlen egyet sem gyalázott meg magyar törvény.

De Tököllyt, Rákóczit, Bercsényit megbélyegezte a Corpus Juris Hungarici . . .

Heves megye kezdeményezte a nemzet e vezekelését, neki mint a Rákóczi nemzetség nagysága bölcsőjének ez kötelessége volt.

Épúgy kötelessége külső Szolnoknak, mely a Rákócziak idejében egy test volt Hevessel!

Épúgy kötelessége a Jász-Kunságnak, melynek törvénytelen eladását még elbukva is a szathmári békével megakadályozta!

Kötelessége tehát az ezekből alakult Jász-Nagykunszolnok megyének, hogy egyhangúlag követelje szabadságunk, államiságunk, jogaink e három hős védjője emlékének rehabilitását.

Nem sértjük törvényhatóságunkat, nem buzdítjuk egy szóval sem kötelessége teljesítésére, mert megvagyunk győződve, hogy kivétel nélkül, minden bizottsági tag lelkesülten teljesíti ezt a legszentebb kötelességét.

Hiszen a miénk Rákóczi lelke, hozzánk jár haza. Ha az idő őszre jár, ha dér zsugorítja össze a haldokló füvet, virágot és sárból sárra rakott házaink kicsi ablakait, kisérteties zajjal rázza meg a szél, nálunk mondja, rémülten hozzá simuló fiacskájának megnyugtatásul, a jászkun anyja ma is: «Rákóczi lelke zörget!» Mert ez a hazájáért elégett magasztos lélek, egy-egy szikrában megmaradt itt minden anyja szívében, úgy ültetgeti át, gyújtogatja sorra gyermekeiben.

Heves vármegye nuncziuma: Rákóczi lelkének zörgetése, nem mondában: valóságban.

Nem zörgethet hiába!

Nekünk kell elibe menni, nekünk kell nyomról nyomra mutatni az utat, hogy jóságos Urunk egyszer valahára már visszataláljon!

Alispáni beszámoló.

(K.) Megyénk lelkiismeretes alispánja, midőn az e hó 17-ikén, kedden megtartandó nyári rendes közgyűlésre meghívja a megye bizottsági tagjait, egyuttal e meghívóhoz mellékeli rendszeres évnegyedes jelentését: márczius, április és május holnapokról, melyben rövid tömörséggel és kifogástalan tárgyilagossággal elmondja a lefolyt negyedév azon eseményeit, melyek a törvényhatóság életében jelentkeztek.

A vármegyei tisztikar körében előfordult személyváltozásképen mindenekelőtt felemlíti, hogy a főispán Mallár Sándor jászberényi jogvégzett lakost ugyanide tiszteletbeli szolgabírónak nevezte ki, továbbá, hogy járási, másodosztályú központi irnoki és dijnoki állások előléptetés útján töltettek be.

Örömmel jelzi, hogy az elmúlt évnegyed ügyforgalmában némi apadás mutatkozik és egyuttal reményét fejezi ki, hogy a közigazgatás egyszerűsítésének ez az első nyilvánulása állandóan fog jelentkezni és így a tisztviselőknek az ügyek érdemleges elintézésére több idejük jutván, munkájuk ezentúl behatóbb, szorgosabb lesz. (Bár úgy lenne!)

A vármegyei pénztár és számvevőség államosítására az előintézkedések megtételén, felhossa, hogy a megyeházán a számvevőség csakis azon tagjainak adhat hivatalos helyiséget, kik kizárólag a vármegyei ügyeket fogják intézni. A régi pénztárhelyiségek megüresedését a szűk levéltári helyiségek kibővítésére kívánja fordítani.

Ezúttal azt is jelenti, hogy a levéltár selejtezése szorgalmasan folyik ezzel jelentékenyen megfogó a levéltári anyag és így „a fontos és becses iratok jobb elhelyezése és gondosabb kezelése is lehetővé válik.”

Ebben azt az indirekt vallomást teszi az alispán úr, hogy a fontos és becses iratok eddig nem voltak valami jól elhelyezve és kezelve. Ezen a gondosan takargatott mizérián azonban könnyedén átsiklik, bár ha előzőleg ily őszin-

teségre ragadtatta el magát, szeretnénk volna tőle azt is hallani, hogy az országos levéltártól szakszerű vizsgálatot kér és végre valahára a megye negyedszázados fennállása után intézkedik, hogy a ma nagybecsű történelmi anyag, melyet a jászkun kerületektől vettek át és mely rendetlenségben lévén az elkallódásnak van kitéve az elenchusokkal egyeztetve számbavételessék és az 1800-ig terjedő anyag legalább szakszerűen újra rendeztessék. Tudtunkkal ezt már több ízben sürgették, de az alispán úr egészen következetesen és érthetetlenül mindig kitér e fontos kérdés tisztázása elől.

Hanem annál nagyobb nyomatékkal felpanaszolja az árvaszék túlhalmazottságát és újlag felkérni kívánja a miniszteriumot, mely már e tekintetben egyszer elutasította a megyét, hogy emelje az állami dotációt és így tegye lehetővé a személyzet szaporítását.

Ezután megelégedéssel említi, hogy Szapáry Gyula gróf a keddi közgyűlésen a megyei telefonhálózat létesítését fogja indítványozni és egyúttal azon reményének ad kifejezést, hogy végre ez a fontos berendezkedés is meg fog szavaztatni.

Midőn felemlíti, hogy a városok és községek belételeiben az elmúlt évtized alatt semmi rendkívüli mozzanatok nem merültek fel, egyúttal azon óhajlásának ad kifejezést, hogy a közigazgatás további egyszerűsítése mentené fel a közösségeket minden apró-cseprő dolgaiknak megyei közgyűlés elé hozása kötelezettsége alól, mely anomália a községek önkormányzatát igen érzékenyen megakasztja.

Azután el mondja, hogy a közegészség elég normális, a szaporodás kedvező, mert a megye lakossága az elmúlt három hóban 1423 lélekkel gyarapodott. A közbiztonsági állapotokkal is meg van elégedve és ezt egyedül a csendőrségnek tudja be érdemül, miért is ennek szaporítását és több újabb őrs felállítását kérelmezte. Arra az önkéntelenül felmerülő kérdésre, hogy hát a városi és községi rendőrségek mit csinálnak, mire valók? nem ad választ.

A munkásviszonyokat nem tekinti kedvezőknek. A megyében mintegy 3000 munkás van munka nélkül. Török-Szent-Miklóson e hó első napjaiban egy idegen munkás lázítására zavargás is tört ki, de melyet minden komolyabb baj nélkül elfojtottak. Itt aztán megemlíti a halotti társulatok ügyét is. A kormány intézkedett, hogy ezentúl a temetkezési egyletek csak a kereskedelmi törvény alapján szervezhetnek mint szövetkezetek. Felhossa, hogy a hirhedtté vált türkevei „Aggastyán“ bukását is a hiányos szervezet okozta, de a vizsgálat kiderítette, hogy hűtlen kezeléssel szó sincs. Ezek a régi életképtelen egyesületek rövid idő alatt vagy magoktól fel fognak oszolni, vagy hatóságilag feloszlatnak és maga az alispán is arra fog törekedni, hogy az ilyen nem életképes szervezetektől a társadalmat megszabadítsa.

A betegápolás terén több üdvös újítással számol be. Az ápolási díjakat a kórházak ezentúl közvetlenül a főszolgabírák és polgármesterek útján hajtják be. A megyei kórház elmeosztályának kibővítése serényen halad és augusztus hóban már rendeltetésének át lesz adható. A kórház személyzete egy alorvóssal és egy ápolóval gyarapították. A jászberényi „Erzsébet kórház“ zilált anyagi ügyei is rendezettek.

Az iparügyek terén nevezetesebb mozzanatok nem fordultak elő. (???)

Az állategészségügy nem volt kedvező, a múlt évi rossz takarmánytermés és a tavaszi abnormis időjárás sok megbetegedést idézett elő. Nagy baj az állatorvosok csekély száma, melyen „ujabb királyi állatorvosi állások létesítése iránti lépések megtétele és a körállatorvosi újabb szervezése által vél segíthetni.“ (A kurialis stílus remeke!)

A mezőgazdasági állapotokról terjengősen számol be és arra a konklúzióra jut, hogy kedvező időjárás mellett még sikeres gazdasági esztendőt remélhetünk.

Majd felemlíti, hogy az idei sorozás eredménye elég kedvező, amennyiben 5443 hadköteles közül 2152 soroztatott be, mi 39 1/2 százaléknak felel meg. Legjobb a Jászsági két járása 43,7 százalékkal, legrosszabb a tiszai felső járás 35,7 százalékkal.

A közúti ügyekre vonatkozólag szinte elég kedvező a jelentés. Az útdó jövedelmek szaporodtak, a befizetés lehetőleg pontos. A nagy úthálózatból 90 kilométer épül és bár a

tavaszi időjárás nagyon hátráltatta a munkálatokat, de az erő fokozásával el fogják érni, hogy a kitűzött időben az az út is át lesz adható a forgalomnak. A múlt évben befejezett munkálatok felülvizsgálat alatt állanak, a jövő év építkezésére nézve folynak a hozzájárulási tárgyalások.

Ezzel kimerítően ismertettük az alispáni beszámolót. Pontos, lelkiismeretes, rubrikák közt felnevelkedett és fegyelmezett bürokrata kifogástalan munkája, de szürke életelen dolog. Konstatál és folyton konstatál a múlt kevés „miért“ ?-jével, a jövő még kevesebb „hogyan“ ?-jával. Szóval teljesen hiányzik belőle az „élő kenyér.“ Pedig hát — hogy egyebeket ne említsünk, — nagyon szeretnénk volna egyet-mást hallani arról is, hogy miként szándékozik korlátozni, kiirtani a megyénkben mindinkább terjedő ezucezilizmust? Van-e e tekintetben eszméje, elhatározása? Mert ezt a rémséges bajt már alig lehet tovább „titokban, tünetileg kuru-zsolni és agyonhallgatni! Vagy hogy miként kívánja a társadalmat megszabadítani a halotti társulatoktól úgy, hogy épen a szegénységnek a már keservesen befizetett rengeteg pénzét el ne veszítse.

Csak hogy hát az ilyen kíváncsiságot úgy látszik nem szeret kielégíteni az alispán úr.

H I R E K.

— **Antal napja.** Sokan keresték fel tisztelők és jó barátok e hó 13-án az Antalokat városunkban, hogy névnapjuk alkalmából jó kívánataikkal elhalmozzák. Legtöbb juttott ki ebből Lengyel Antal takarékpénztári igazgatónak és Hábor Antal vármegyei jegyzőnek, kiknél a „megjelent üdvözlők fényesen terített asztalt találván, vig poharazás közepe adták elő mondókáikat. Mi is gratulálunk e két Antalnak, s azt kívánjuk, hogy névnapjukat minél több ízben ünnepelhessék meg.

— **Esküvő.** Kormos Árpád vármegyei árvaszéki ülnök, Kormos Károly Kunszentmárton nagyközség főjegyzőjének fia, társadalmunk kedvelt egyénisége tegnap 14-én délután 5 órakor vezette oltárhoz Barta János gőzfűrésztulajdonos és nagykereskedő, a szolnoki kereskedő világ egyik elsőrangú tagjának bájos és szellemes leányát, Margitot. A midőn mi is csatlakozunk azokhoz, kik az új párnak fellegtelen boldogságot kívánunk, azon óhajunknak adunk kifejezést, hogy az új hajtás verjen oly gyökereket, mint a minőt az örömszülők szorgalom és munkásság által maguknak biztosítottak.

— **A tanártestület köszönete.** Azon alkalomból, hogy a törvényhatósági bizottság 200 koronát adományozott a Verseggy szobor javára, a szolnoki kir. főgymnasium tanártestülete egy csinos plüss albumba kötött köszönő iratot küldött a törvényhatósági bizottságnak. A köszönő irat tartalmát szöszerein hozzuk:

Tekintetes törvényhatósági bizottság!

Igazi öröm és hálaérzet fakadt lelkünkben, midőn a tekintetes alispáni hivatal 8403/1902. sz. a tudomásunkra adta, hogy Jász-Nagykun-Szolnok vármegye tekintetes törvényhatósági bizottsága 1902. évi márczius hó 21-én megtartott közgyűlésén Bíró Mátyás vármegyei főpénztáros úr indítványára olyan nagylelkű határozatot hozott, hogy Szolnok városa nagy szülöttének Verseggy Ferencnek emlékére emelendő szoborra a közművelődési alaphól 200 koronát adományozott és a vármegye területén a szoborra gyűjtést indít meg.

A tekintetes törvényhatósági bizottságnak ezen hazafias szellemű határozata lehetővé fogja tenni, hogy régebbi irodalmunk egyik lánglelkesebb és nagytehetségű munkásának szülővárosában nagy érdeméhez és soha sem lankadó munkásságához méltó emléket állítsunk; de lehetővé fogja tenni azt is, hogy egy olyan író emlékszóbrát állítsuk a tanuló ifjúság elé, aki kora ifjúságától, késő öregségig munkás és lelkes hazafi volt, aki a magyar irodalmat akkor művelte, mikor az semmi anyagi haszonnal nem kecsegtetett, s aki a magyar nyelv szépségét, zengzetességét nem csekély költői tehetségével írt versekben hirdette, nemzetét nehéz idejében derűs lelkének csapongó kedvével vigasztalta és egy jobb jövő csüggedetlen reményére buzdította.

A szolnoki főgymnasium tanártestülete mélyen átérzve a Verseghy Ferencz emléke érdekében hozott határozatnak nagy fontosságát s mélyreható jelentőségét f. é. május hó 16-án megtartott gyűléséből Jász-Nagykun-Szolnok vármegye tekintetes törvényhatósági bizottságának a nagylelkűen megszavazott 200 korona nagybecsű adományáért és a megyében a gyűjtés kegyes megindításaért hálás köszönetét mély hódolattal eme iratban fejezi ki.

Am, ha állani fog a szobor, hirdetője lesz mindazon kiváló erényeknek, melyek Verseghyben, az iróban és hazafiban megvoltak; de hirdetni fogja ezen vármegye tekintetes törvényhatósági bizottságának és a vármegye közönségének áldozatkész nagylelkűségét is.

Kelt Szolnokon, a szolnoki főgymnasium tanártestületének 1902. évi május hó 16-án megtartott gyűlésében.

Hálás tisztelettel: *a tanártestület.*

— **Mozgalom az adóemelés ellen.** A múlt héten a szolnoki kereskedelmi társulat tagjai, ma pedig egy vegyes bizottság tart nagyobb szabású értekezletet az adóemelés ellen. Ez utóbbi plakátokon és körleveleken értesíti a polgárokat a megtartandó értekezletről, s tekintve a mozgalmat indítók egyéniségét a legnagyobb mederbe lesz terelve ezen ügy. Áltános az üzleti pangás minden irányban. A verseny oriai, a megélhetés nehéz, s nincs létjogosultsága az adóemelésnek. A megadóztatás oly terhes, hogy nyög alatta a polgárság és ha hozzávesszük városunknak horribilisan magas pótdóját csak elégtelenséget szül ezen eljárás. A kibocsájtott felhívást szösz szerint közöljük, hogy ez uton is értesüljön a közönség a megtartandó értekezletről. Menjünk el mindannyian és emeljünk óvást az adókövetés ellen.

Felhívás. A kir. pénzügyigazgatóság adókövetési tervezete az adózó polgárok aránytalan megerőltetésével majdnem kivétel nélkül az adókat felemelni javasolja. Az összes érdekeltet ez ügyben leendő tanácskozás és az egyöntetű eljárás végett f. hó 15-én d. e. 9 órakor a városháza nagytermében tartandó értekezletre meghívjuk.

Szolnok, 1902. június 14-én.

Ösztreicher Lipót és fia, Kerekes Géza, Pápay Mihály, Dr. Kele József, Müller és Weszter, Dr. Schwartz Sándor, Dr. Krausz Lajos, Kramer Móv, Rosenzweig Ede, Dr. Pető Lipót, Fehér József, ifj. Bodzsár Antal.

— **Apponyi levele.** A magyar parlament illusztris elnöke a napokban bizalmas levelet intézett Bató János jászberényi közjegyző úrhoz, ottani pártja elnökéhez. Ebben a piacon sűrűn mutogatott levélben tudakozódással bizza meg az említett közjegyző urat. Azt kívánja tudni, hogy a diszpolgári oklevelet felvivő jászberényi küldöttségnek mit mondott Fejérváry báró honvédelmi miniszter? — Bató közjegyző úr most összes tőle kitelhető diplomáciával faggatja a bizottság tagjait, hogy mit is mondott hát Fejérváry miniszter? Sőt mit mondott Gromon államtitkár? A bizottsági tagok azután elreferálják mily pompásnál pombásabb anekdotákat hallottak a két kegyelmes úrtól. Igazán csudálatos egy jelenség, különösen most a „válsághírek“ örök hivatalos czáfolása idejében? Hát Apponyi gróf nem kérdezheti meg maga Fejérváry bárót? A magyar parlament elnökének a jászberényi közjegyzőtől kell információt szerezni, a magyar honvédelmi miniszterrel? „Különös, felette különös!“ ahogy tudós Sparadrap mondja a „Trapezunti herczegnő“ operettében.

— **Halálozás.** Súlyos csapás érte e hó 14-én Szilárd Frigyes kir. mérnököt, szeretett neje hagyta itt örökre, árván hagyva két kis gyermekével. A fiatal életerős szép nő gyermekágyi láz ölte meg. Városszerte nagy a részvét a korán elhunyt nő és visszamaradott családja iránt és bánatukat némileg a jóbarátok és ismerősök nagy részvéte enyhítheti. Temetése 16-án délután két órakor lessz. A család a következő gyászjelentést adta ki:

Szilárdi Frigyes kir. mérnök mélyen megszorodott szívvél tudja ugy a maga, valamint az alulírottak nevében, hogy hön szeretett neje, a gondos anya, a szerető leány, testvér, sógornő és rokon Szilárd Frigyesné született: Stern Vilma folyó hó 14-én, délután 2 órakor. rövid szenvedés után, élete 32-ik, házassága 11-ik évében elhunyt. A drága halott tetemei folyó hó 16-án, délután 2 órakor fognak a Mária-utca 54-ik sz. alatti gyászházból örök nyugalomra tetetni. Szolnok, 1902. évi június hó 14-én. Legyen csendes pihenése.

Pál és Ella gyermekei, özv. Stern Árminné, anyja, Dr. Stern Gyula, Stern Lajos, Dr. Szőnyi Dezső testvérei, Stern Gyuláné, Stern Lajosné, Steiner Sándor és neje, Dr. Szilárd Bertalan és neje, Steiner Mór és neje, Szilárd Izsó és neje, Ungár Izsó és neje, sógor, illetve sógornők.

— **Városunk unicumaiból.** Tudvalevő dolog, hogy Tiszántúl, az „aranylakat“-tal szemben levő nyílt teret ismeretlen tettesek — közrendészet és közegészségügy egyenes kigúnyolásával — szemét lerakó helylyé avatták fel; ide hordják a város területéről összegyűlendő sok szemetes gízgázt. Ha jól tudjuk, van e czélra a városnak meghatározott területe. A nagyközönség ez egyedüli sétahelyét ily fajta rondaságotól jobban oldalról felmerült panaszok folytán za értesülünk, több oldalról felmerült panaszok folytán za illetékes helyről is kibocsájtattott a rendelet e túrhetetlen állapot megszüntetése iránt.

— **Legénybúcsú.** Kormos Árpád vármegyei árvaszéki ülnököt e hó 12-én búcsúztatták el jó barátai a Kossuth szálloda kerthelyiségében a legényélettől. Kimulatta magát amúgy Isten igazában mielőtt a házaseslet jármába hajtotta fejét. Mégis csak ragadósna kell lenni a mulatozásnak, ha még az ily szolid embereken is fog, s jól esik egy utolsót rugni ki a hámból.

— **Évzáró vizsgák.** A szolnoki izraelite hitközség áltl fenntartott elemi iskola évzáró vizsgája a következő sorrendben tartatik meg: 15-én d. u. 2 órakor a III. és IV. osztály hittan vizsgája. 16-án d. u. 3 órakor magánvizsgák. 17-én d. e. 9 órakor e III. és IV. osztály vizsgája. 17-én d. u. 3 órakor az I. és II. osztály vizsgája. 18-án d. e. 9 órakor ünnepélyes istentisztelet a templomban és utána záróünnepély az iskolában.

— **A ki fővel megy neki a falnak.** A XX-ik században is teremnek csodabogarak, még pedig olyanok, kiknek annyira jól megy a dolguk, hogy mindig a mások bajával törődnek. Egy ily alakja városunknak Simon Gyurka aki abban leli passzióját, hogy minden városi és megyei határozatot megfellebez. 30—40 kilós csomagocskákban őrizik az irattárok beadványait; s az irodákban pedig (hogy az iránta érzett szeretet s a tisztelet jobban kidomborodjék!) „blanquetta“ van készítve számára elég udvarias szövegezéssel: „Felebbezése, mint érthetetlen, visszautasítatik.“ — — Legujabban valami építkezési ügyből kifolyólag „felebbezett“ s ismét „felebbezett“. S ez „ismét felebbezésében“ a többek között ily detonációt eresztett meg:

„Ezen ügyben előzőleg is már beadott és az érdemben is még elintézetlen . . . számok alatt is ígatott panasz feljelentéseimnek is a kiegészítőkre is szinte, — itt én is, — minthogy azok egyike sem nyert még érdemébeni elintézést is — az illetékes felsőbségénél . . .“

De még ez hagyján; hanem a mi ezután következik, — az már csakugyan a legnagyobb mértékben „cronique scandaleuse“. Kinos böngészés eredményeként felmutatjuk a következőket

„Éppen hogy ezen ügy alapját, és »Ácsorgó« nevű ügyemben elkövetett hibájáért a jelenbeni alispánt, azért az az általa személyes bosszúból hozott és egész bünös cselekedetig menő törvényellenes határozata módosíthatásának lehető megakadályozására az ügy előadójának egész a szemtelenségig ment vakmerő előadása, ősmertetése az igazi tény, a való igazság szándékos elhallgatásával a csupa valótlan állítások és üres feltevésekkel elferdített ügyek tisztán személyes érdekből ugyancsak hivatalos esküszegésen tul kétségtelen kötelesség mulasztás jelensége jelentését tünteti fel azon alantós tisztviselő hivatalos eljárásában is szinte, miért is, a mindezekért itt is meglett (kezd már ismét az »is«-es láz beütni. Szedő.) mint még ezután is, ezen felfolyamodásom is mint rendkívüli felülvizsgálati sérelmeimet is szinte, — ezekkel indokolom.“

A közigazgatási bizottság f. hó 11-én tartott ülésében elhatározta, hogy e felebbezést a kir. ügyészséghez teszi át, kérvén a jogorvoslást a hivatali tekintély e tulfoku meggyalázásáért.

— **Furcsa állapot.** Bódy Antal mezőtúri városi jegyzőt azon oknál fogva, hogy Verkner József részére állítólag valótlan tartalmú bizonyítványt állított ki, részben pedig azért, mert Rosenthal Adolf hagyatékánál a leltár készítés és a hagyaték leltározása körül könnyelmű és felületes eljárást tanusított, felettes hatósága által hivatalvesztésre ítéltetett. Ezen ítélet felebbezése folytán a belügyminister által is meg lett erősítve, illetve jóváhagyva, sőt az így megüresedett állás választás útján a czibakházai főjegyző által lett

*) Ha agyon ütnek se hiszem, hogy nem az »is, is, is« nótára akarta ezt csinálni! Szedő.

betöltve s ha a fonalat tovább vezetjük, kiírjuk azt is, hogy a czibakházai főjegyzői állásra is lett pályázat hirdetve, mely állást egy más megyéből választott jegyző foglalt el, kinek helyére ismét egy aspiráns reflektál, konstatalhatjuk, hogy minden kár haszonnal jár. Bódy Antal elvesztette állását és utat engedett 3-4 embernek a haladásra. Eddig rendben volna minden, de most jön az ex-lex állapot. Bódy Antal ártatlansága tudatában felfolyamodással élt, új vizsgálat megejtését kérte és igaza tudatában, új bizonyítékokkal állott elő. A belügyminister az elbocsájtott jegyző kérésének helyt adott és az 1901. XX. t.-cz. 10. §-a alapján fegyelmi ügyének újrafelvételét rendelte el. Mi fog most már történni, ha kiderül ártatlansága és felmentik, vagy milyen következménye lesz annak, ha csak felületesség és nem bűnösség állapíttatik meg s mondjuk 100 vagy 200 koronára ítélik? Ki fogja a mezőtúri jegyzői állást betölteni? Ha Bódy Antal, mert neki lesz hozzá jussa, ki fogja a czibakházai jegyzői állást betölteni, ki fogja annak utódja által elhagyott állást és így tovább. Kíváncsian nézünk a fejlemények elé és lesni fogjuk, hogy a vármegye alispánja hogyan fogja ezen gordiusi csomót megoldani.

— **Hirdetmény.** Szolnok város adóhivatala által közhírré tétetik, hogy 1902. évi házadó kivetése Szolnok város adóhivatala helyiségében 1902. évi június hó 12. napjától ugyanezen hó 20. napjáig terjedő 8 napi közszemlére kitétetett, erről az adózó közönség azzal értesítettik, hogy a lajstromot a kitétel ideje és a hivatalos órák alatt betekintetheti és amennyiben a kivetést sérelmesnek találja, felszólalását és pedig a) azok, kik ezen adónemmel már a múlt évben voltak megróva, a lajstrom kitételének napját és b) azok, kik ezen adóval folyó évben első ízben rovatnak meg, adótartozásuknak az adókönyvecskébe történt bejegyzését követő 15 nap alatt a városi adóhivatalnál írásban beadhatja; mert ellenesetben az elkészetten beérkezett felszólalások figyelembe vétetni nem fognak. Felhivatik továbbá az adózó közönség, hogy az adókönyvecskéjét az adóelőírása végett mütassa be.

— **Drágajég.** A „Tiszavidék“ tegnapi számában Wachs Lajos fuvaros aláírással egy istállóban írott közlemény látott napvilágot, mely válasz akar lenni, múlt számunkban megjelent hírré. Nem kívánunk foglalkozni e mozdatlan fürmedvénnyel, csak kiigazítjuk multkori hírünket, azzal, hogy míg a korcsmárosok 3 fillérért kapják a jég kilóját, addig a magán feleket 6 fillér fizetésére szorítani nem egyéb a helyzet kihasználásánál, mit szolid kereskedőről nem tételünk fel.

— **Egy letartóztatás bajai.** A „Friss Ujság“-ból olvastuk, hogy vármegyénkben, Törökszentmiklóson a következő eset történt:

Csak a véletlennek köszönhető, hogy néhány munkás élete nem esett ismét áldozatul a csendőrség tapintatlan fellépésének s a munkások elégtelensége nem tört ki véres tüntetésbe. Törökszentmiklóson tegnap néhány száz főre menő munkáscsoport álldogált a piac téren, szokás szerint, várva hogy valaki felfogadja őket mezei munkára. Hasztalan álltak délig, munka nem akadt, pedig voltak közöttük sokan, akik már hetek óta nem kerestek s családjukkal együtt a legnagyobb inség előtt álltak. Nem csoda, hogy elkeseredett volt közöttük a hangulat s eszmecserét folytatva mint máskor, elpanaszolták egymásnak bajukat. Egy négy főből álló csendőrőrszámot haladt éppen arra, melynek vezetője meghallotta, mint az egyik munkás társai előtt kikelt néhány munkaadó ellen. Az őrsvezető azt mondta, hogy ez izgatás s le akarta tartóztatni a munkást. A több száz főből álló tömeg felzúdult s körülvette a csendőröket, követeive, hogy a letartóztatott munkást bocsásák szabadon. A csendőrök erre levették vállukról fegyverüket. A tömeg azonban nem hátrált, hanem még zajosabban követelte társuk szabadon bocsátását. Ezalatt több csendőr és rendőr érkezett a helyszínére, akik azután az elkeseredett tömeget szétoszlatták, ami éppenséggel nem ment könnyen s a munkások vezetőinek higgadtságának köszönhető, hogy sikerült az izgatott tömeget szétoszlásra bírni. A letartóztatott munkást szuronyok között a városházára kísérték. Csodálatos, hogy a szoczializmus rákfenéje mennyire

nak, hogy erélyesebb, radikális intézkedésekkel elejét vehetjük a vármegyénkben. Itt volna már egyszer az ideje angyuk az ily dolgok ismétlődésének.

— **Meghívó.** A „Millennium önképző,- dal és zene-egylet“ ma vasárnap a „Kossuth-szálloda“ kezhelyiségében séta-hangversenyt rendez. — Műsor: Magyar népdai egyveleg (össz. Galgóczy) előadja a zenekar. Nyisd ki anyám (Gaáltót) éneklí a dalárda. A hullámok keringője (Rosastól) előadja a zenekar. Viharban (Dürnertől) éneklí a dalárda. Magyar dal egyveleg (össz. Galgóczy) előadja a zenekar. Édes lánykám (Hubertól) éneklí a dalárda. Mokány Berczi induló (Tiszától) előadja a zenekar. Népdal induló (Starktól) éneklí a dalárda. Posta az erdőben (Círetről) előadja a zenekar. Csongrádi csárdás (Dankótól) előadja a zenekar. Ernoni bordal ének, előadja a dalárda. Repülő pillangók (össz. Galgóczy) előadja a zenekar. Isten veled, előadja a zenekar. Zárinduló, előadja a zenekar. Kezdeté d. u. 5 órakor. Belépti-díj személyenkint 40 fillér.

— **A rendőrség figyelmébe.** A magyar király szálloda előtt a vízlevezető csatornának mintegy 400 négyszög ccentiméter nyílása nincs fedve rostélylyal. Igen könnyen megeshetik, hogy éjnek idején az arra járók valamelyike belép a sötétben és könnyen lábát törheti. Felhívjuk tehát reá a rendőrség figyelmét és kérjük, hogy egy vasrostély alkalmazásával vegye elejét az esetleg bekövetkező szerencsétlenségnek.

T Á R C Z A.

Az utczán.

Irta: *Deutsch Helén.*

Szép tavaszi nap volt, midőn Sz . . . város egyik népes utczájában sétálva, remek hárfahangok ütötték meg füleimet, felpillantva egy vak nőt vettem észre, ki ennek játkával kereste kenyerét. Arcza oly sok szenvedést árult el, hogy részvét fogottal és hozzá lépve, egy pár krajczát a nyomtam markába.

Felismerte férfiás hangomat és azt kérdezte van-e családom, vagy rokonom, aki adna néki egy pár rossz czípőt, vagy ruhát, mert minden leszakadt róla. Van feleltem, s elhívtam családomhoz.

Nőm jól tartotta meleg étellel, s kíváncsiságból kérdezősködött multja után.

A vak nő könyezve kezdte elbeszélését.

Nem ilyen napokat láttam én hajdanában, apám egy gazda; alföldi városban lakott, ahol terjedelmes birtokai voltak. Anyámat korán elvesztettem és apám elkényeztetéssel nevelt, ez által is akarta elfeledtetni velem anyámat, kis leány létemre, anyám iránti szeretetem mélyen a szívembe vésődött és gyökeret vert ott annak emléke, nem tudtam elfelejteni, sokat sirtam utánna, mi végtelenül meggyöngítette szemeimet.

Apám később megnősült és elvett egy gazdag házból való éltes leányt, kiből én nagyon jó mostohára akadtam. Második anyámnak ugyan az a sors jutott ki, mint az elsőnek, egy év letelte után ő is elköltözött az élők sorából. Ekkor 16 éves voltam, fájdalmam kimondhatatlan volt a veszteség felett, de hamar megvigasztalódtam, mert volt apámnak egy nagyon szép és művelt titkára, kit nagyon megszerettem. Szerelmem viszonzásra talált, mit apám megtudva, elbocsájtotta imádottamat Lajost. Eltűntem vele én is. Egy szomszéd városban egybekeltünk és egy felvidéki falucskában telepedtünk le, hol boldogan élve, egy év után kis fiúval áldott meg az Isten.

Férjem irnokoskodásból tartotta fel családját, s boldogok, megelégedettek voltunk.

Boldogságunkat azonban megirigyelte a halál, elragadta tőlünk reményünket, drága gyermekünket,

Ezen csapás hatása alatt férjem betegeskedni kezdett, nem mehetett hivatalába, varrással kellett magamat és férjemet eltartanom. Éjjel-nappal varrtam, s e mellett férjemet ápoltam. Hónapokon át dolgoztam kétségbeesve, a legnagyobb kitartással, s egy reggel örökre megszabadította férjemet a Mindenható szenvedéseitől. Magamra maradtam . . .

A temetés után szülővárosomba mentem, ahol lesujtva hallottam azon megrendítő hirt, hogy atyám utáni bántában meghalt. Vagyonát rokonaim lefoglalták és én mehettem a nagy világba.

Egy ideig varrogattam tovább, s így tengettem nyomorult életemet, de a sirás és virasztás megfosztott szememvilágától. Egyedüli vigaszom a hárfa lett, melyen már gyermekkoromban remekül játszottam és ez, valamint a jó emberek szive segít mindennapi kenyeremhez.

Midőn a koldús élettörténete elbeszélésének befejezéséhez ért, egy úri fogat állott meg lakásunk előtt, melyből István öcsém, a híres fővárosi orvos, ki remek szanatóriummal rendelkezik, lépett ki. A hárfás asszony termete, finom módora elbájolóan szép arcza meglepte őt, s midőn értesült annak multjáról, megvizsgálta szemeit, s kijelentette, hogy az gyógyítható és a legrövidebb idő alatt visszaadható látóképessége.

Öcsém és a hárfás nő másnap együtt utaztak a szanatóriumba.

* * *

Egy hó mult el az érdekes jelenet óta s egy reggel Párisból kaptam öcsémtől levelet, melynek tartalma a következő:

Kedves bátyám!

Nagyon nagy, végtelen hálával tartozom nektek, megtaláltam azt, kit rég kerestem. Egy nőt, ki életemet megédesíti, ki szerelmével boldogít, s kit imádok.

Bizonyára emlékezetetekben van még a hárfás koldús Dombszöghy Clariss, kit töletek magammal hozva, másnap megoperáltam. Az operáció remekül sikerült s ma Párisban vagyunk nászuton.

Clariss, ki egy hét óta nőm, teljesen visszanyerte látóképességét és ma én vagyok a világ legboldogabb halandója.

István.

Nagyvárosiak.

Irta: *Kóbor Tamás.*

Délután öt órakor egy fiatal ember unalmában mit csináljon — Becsöngetett egy jóbarátja lakásába egy kis referére. Csöngetésére az ajtót maga a ház szép asszonya nyitja ki s természetes, nyílt szivességgel üdvözli a jövevényt:

— Maga az? Ejnye, be kedves magától, már halálra untam magamat és kezdtem egyedül félni is. A szakácsné elkéredzkedett, a szobalányt a varrónőhöz küldtem, oly egyedül vagyok, hogy akár el is lophatnak.

— Hogyan? Hát a férje nincs itthon?

— Nem tudja? Tegnap elutazott, csak holnapután jön vissza.

— Akkor, engedelmeivel, kedves nagysám, sietve távozom.

— Ugyan, hogy továbbra félsz?

— Megenged, nagysám, de ha itt maradok, akkor én félnék.

— Tőlem? — kaczag az asszony. — Tudja, hogy nem vagyok kaczer, magáról is tudom, hogy nem léha. Ne féljen, nem fogjuk egymást csábitani.

— Efelől nincs mit tartanom, de félek, hogy látogatója találna jönni és itt talál engem. Már bocsásson meg, ha én találnék egy szép asszonyt egyedül egy fiatal emberrel, bajos volna velem elhítenni, hogy az illető nem tudott a férj utazásáról, hogy a szakácsné csakugyan elkéredzkedett s hogy a szobalányt okvetlenül a varrónőhöz kellett küldeni.

— Ilyenek maguk mind, — szól jókedvűen az asszony, — pedig most látja, hogy ilyesmi lehetséges.

— Igen ám, de aki ránk nyitja az ajtót, az nem látná.

— Afelől nyugodt lehet, aki hozzám jön, az ismer engem, különben pedig ahogy nem a világ kedvéért vagyok tisztességes, azonképen a világ kedvéért nem fogok semmiről sem lemondani, ami nekem kellemes.

A fiatal ember megadta magát.

Alig beszélgettek öt percig, élesen megszólal a csengő.

— Pardon, — mondja az asszony, — bizonyára a szobalány

Kiperdült az előszobába, a fiatal ember hallja az ajtó nyílását, aztán az örömteli meglepetés „ah“ kiáltását, egy komoly basszus és egy csicsergő szoprán össze-vissza gagyogását, majd nyílik az ajtó, egy tekintélyes, barna szakállú úr és egy eleven, kábitóan elegáns szőke asszonyka, kaczer kis kalappal a fején, megdöbbenve áll meg az ajtón és rámeredt az elfogulatlanul, de kissé feszesen hajlongó fiatal emberre.

— Hadd mutassam be önöket, — szólal meg a házasasszonya, — férjem és házunk kedves barátja — Sárkány Gusztáv úr. Ez a gyönyörű baba pedig az én aranyvirágom és szintén a Sárkány Gusztáv nevet viseli.

Kölcsönös nyájaskodás, egy kis zavar az elhelyezkedésnél, miközben a háziasszony mondja:

— Remélem, nem fognak megszólalni, hogy így együtt találtak bennünket.

— Falusiaknak nézel minket? — kérdi fölöttes hangon a csöpp asszonyka. — Hát az urad nem jött még meg? Vigyázz, nem jó az emberekben bizni, mikor úton vannak. Mért nem mentél vele?

— Mert benne megbízhatok s mert az embereknek, ha üzleti dologban utaznak, terhükre van, ha asszonyról is kell gondoskodniok.

— No, no!

A fiatal ember egy negyed óráig iparkodott jól érezni magát, aztán, mihelyest tehetete, ajánlotta magát. Határozottan nyomta az aggodalom, hogy a kedves asszonyt miatta most megszólhatják.

Hogy eltávozott, a beszéd természetesen róla folyt. A háziasszony igen elismerően uyilatkozott róla, aki komolyságánál és szoliditásánál fogva ritkaság a mai fiatal emberek között. Nagyon szereti is, mert komolysága mellett elmés is, művelt is. Most is nagyon örült, amikor betoppant. Nem tudta, hogy a férje elutazott.

— Pedig látod, édes, — mondja a kis barátné, — rosszul tette az a fiatal ember, hogy itt maradt.

— Csodálatos, ő is szabadkozott, amikor látta, hogy egyedül vagyok és elakart menni. Te is a világ szájától féltesz?

— Gondold meg, kedvesem, ha nem mi, hanem más valaki jött volna? Mi ismerünk téged és különben sem szeretünk pletykálni, de mások! Ó Istenem, oly rosszak az emberek és oly kevésbé hisznek a tisztességben.

— Akkor, — mondja a háziasszony és szeretettel csókolja meg barátnéját, — duplán örülök, hogy ti jöttetek hozzám.

II.

A kedves házaspár a legjobb kedvben búcsúzik a háziasszonytól, akit addig őriztek és tartottak szóval, míg a szobalány vissza nem jött. Az utcán szél fútt, ő nagysága dideregve kapaszkodott ura karjába és muflját a szája elé tartotta.

— Komisz idő, — mormogja a férfi, aztán ő se szólt többet, míg haza nem értek.

Otthon aztán, miután az asszonyka ruhát váltott, beültek a dolgozószobába és az esti lap mellett eldiskurálgattak.

Az asszony: Szegény Bella, milyen rossz neki most. El kellett volna hozni magunkkal.

A férj: Jó gondolat, nem esoda, hogy későn jut eszedbe.

Az asszony: Nemcsak estére, hanem éjszakára is. Nem is értem őt. Én félelmemben meghalnék, ha éjszaka egyedül kellene lennem a lakásunkban.

A férj: Ha olyan gyáva volna, mint te, az ura nem is hagyná magára.

Az asszony (érdeklődve): Mondd csak, Gusztai, te itt hagynál engem, ha el kellene utaznod?

A férj: Nem én.

Az asszony: Miért nem?

A férj: Most mondtad, — mert meghalnál félelmemben.

Az asszony: Csak azért nem?

A férj: Csak azért nem. No meg, mert jobb szeretlek magammal vinni.

Az asszony: Más okod nem volna?

A férj: Ugyan, mi okom lehetne még?

Az asszony: Hát például a féltékenység?

A férj: Csacsi, téged nem kell féltetni?

Az asszony: Igen, ezt most mondod. De mit csinálnál, ha váratlanul hazajönnél és együtt találnál engem egy fiatal emberrel, mint mi találtuk ma Bellát és a szakácsné sines itthon, a szobalány sines itthon?

A férj: Azt mondanám, hogy máskor ne engedd el mind a két eselédet, ha egyedül vagy.

Az asszony: Nem is engedném el s igazán nem értem Bellát, hogy megtette.

A férj (vállat vonva): Ő nem gyáva.

Az asszony: Azt ne mondd, minden asszony fél, ha egyedül van.

A férj: Hát akkor miért engedte volna el?

Az asszony: Mert könnyelmű, igazán mondom, könnyelmű. Nem akarok semmi rosszat mondani róla, ő igazán derék, jó asszony, hanem én az ő helyében még sem tettem volna azt, amit ő tett.

A férj: Ugyan mit tett?

Az asszony: Egyedül lenni egy fiatal emberrel! Hisz ez magában véve is könnyelműség.

A férj: Az ura jó barátja.

Az asszony: Ugyan, hát az ura ellenségével hogyan kerülne össze? Természetes, hogy csak a jóbarátai látogatják meg. S legalább a szobalány lett volna otthon, vagy a szakácsné. Te, tudod, mit vettem észre?

A férj: Mit?

Az asszony: A szobalány semmi üzenetet sem hozott a varrónőtől.

A férj: Bizonyára később adta át, jól nevelt eseléd idegenek előtt nem beszél a házidolgokról.

Az asszony: Ehez te nem értesz. Nincs asszony, aki varrónőjétől üzenetet várva, nem rögtön kérdezne utána.

A férj: Megengedem, hogy te jobban ismered az asszonyokat. Eszerint a szobalány nem is volt a varrónőnél?

Az asszony: Azt nem mondom, hanem nem volt fontos, hogy éppen oda menjen.

A férj: Tehát csak úgy küldte, hogy ne legyen itthon.

Az asszony: Ne légy olyan gonosz lelkű, ezt nem akartam mondani. Hanem az a fiatal ember sem úgy viselte magát, mint aki nem bánja, hogy rája nyitottuk az ajtót.

A férj: Az igaz, kissé szótalan volt.

Az asszony: Pedig úgy-e, hogy fölmagasztalta az elmésségét s hogy milyen jókedvű, mulatságos ember. Igazán nem látszott ki belőle.

A férj: Istenem, ha első találkozáskor mindenki tartózkodó.

Az asszony: Elfogult volt, majdnem zavart. Mintha tükön ült volna. Nekem jó szemem van, inkább menekült, mint távozott. S Bella azt mondta, hogy csak néhány perczel előbb jött elöttünk. Ha csak néhány perczel előbb jött, mért távozott egy órával korábban? Ha pedig régebben jött, miért mondta Bella, hogy csak az imént jött?

A férj: Komolyan hiszed, hogy ezekre a kérdésekre meg tudok felelni?

Az asszony: Nem is úgy kérdezem, csak tündööm rajta, mert mégis sajátságos. És most jut eszembe, a fiatal ember a ház jóbarátja, honnan van az, hogy csak ma találkoztunk vele ott először, ma, amikor a barátja elutazott? S Bella azt is mondta, hogy nem tudott a szalmaözvegységről. Miért mondotta ezt? S hogy volna lehetséges, hogy az ilyen jóbarát nem tudja, ha a barátja elutazik? Vagy tudod tehát róla, vagy pedig nem olyan jóbarátja. Ez világos.

A férj: Kezd kavarni a fejem. Ti asszonyok annyi mindnfélét láttok, ahol a férfi vakon és gondolat nélkül megy el, hogy csodálatos.

Az asszony: Nincs talán igazam?

A férj: De igazad van, édes és ennél fogva jó lesz, ha egy kissé lazítod a baráti köteleket Bella nagysámmal. Nem szeretem, ha a feleségemnek ilyen barátnői vannak.

Az asszony: Tehát magad is azt hiszed, hogy Bella... Ő istenem, hát kiben bizzék még az ember?

HIRDETÉSEK.

Eladó gőzmalom.

Szolnokmegye egyik rendezett tanácsu városában egy kitűnő karban lévő 4 járatu s jó menetelű gőzmalom eladó.

Bővebb felvilágosítást nyújt a kiadóhivatal.

Képes levelezőlap kiállítás

HÁY és GRÜN

könyv, papir, írószer kereskedésében

SZOLNOKON. (Kintzler ház.)

Lapunk nyomdájában

egy tanuló

fizetéssel azonnal felvétetik.

Braun Vilmos

kárpitos

Szolnok, Felső malom-ut 4. szám.

Készítetek diványokat 12 frttól feljebb

Garniturákat . . . . 50 " "

Matt teljes hálószoba 110 " "

Ebédlo berendezés . . 80 " "

Fabutorok rajz után a legjutányosabb árban készítettnek.

Mindenféle kárpitos és diszitó munkák, valamint tapétázások a legjutányosabb árban számítottatnak.

Tisztelettel

11—52

Braun Vilmos

vármegyei és közkórházi kárpitos.

Kintzler Testvérek

mű-órás és ékszerészek

Üzlet: Gorove-utca. **SZOLNOKON.**

Saját ház.

Ajánlja raktárukat

INGA, FALI, ÉBRESZTŐ ÓRÁK

svájci remontoir, horgony és henger, arany, ezüst, nickel,

férfi és női zseb-órákból.

Javitások és ujonnan elkészítések egy évi jótállás mellett eszközöltetnek.

Arany ékszerek a magy. kir. fémjelző hivatal bélyegével vannak ellátva, u. m.

KARPERECZEK, BROCHOK.

MEDAL, ÉRMEK, GARNITUROK, FÜLBEVALÓK.

Köves-, karika-, brillant- és gyémant-gyűrűk.

INGGOMBOK és ARANYLÁNCZOK

gyári áron.

Látszerészeti cikkek minden kivitelben.

13 próbás ezüst tárgyak, asztalszerek, girandok, asztalékek nemcsak legdivatosabb, de legjutányosabb áron nagy választékban található.

Vidéki
megrendelések
pontosan és azonnal
teljesítettnek.

Vésési
munkák helyben
készülnek.

Szab. Dr. Högyes-féle

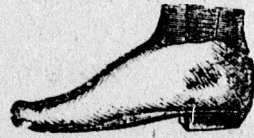
Hygien. Asbest czipő talpbetét.

Igy nyugszik a láb a szab. Hygien. Asbest-betétű czipőkben.

Nincs többé lábfájás!

Sem tyukszem, sem izzadó láb, sem bőrkeményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Igy nyugszik a láb az eddig használt régi börtalpbetélés viselése mellett.

Óvakodjunk a

hamisításoktól!

EGYEDÜLI RAKTÁR:

Komáromi József

divatáru és czipő üzletében

Szolnok, Baross-utca 2. sz.

Olcson eladok kedvező vétel folytán:

Finom bőrkecstyüket 75 kr.-ért.

Szürke és barna vitorlavászon czipők!

Magyar általános köszénbánya r.-társulat

képviselője

FODOR IZSÓ

SZOLNOK, SZAPÁRI-UTCZA 11. SZÁM.

Ajánlja a kitünő minőségű

Tatai brikett szenet

a tapasztalat igazolta, és számos elismerő levelek bizonyítják, hogy.

szántásnál gőzekéhez, cséplésnél locomobilokhoz nincs jobb és jutányosabb fűtő anyag a brikett szénél fűtő erőben eléri a porosz szenet,

szoba fűtésre legkitünőbb,

mert szagtalan, nem piszkít, nem porlik, salak nélkü hamuvá ég, egyforma darabokból áll, nem kell törni.

A Tatai brikett szén szolnoki főelárusító helye: »Mezőgazdasági szövetkezet«. 11—12